

НАМ ПРАПОР ЖОВТНЯ ОСЯВАЄ ШЛЯХ!

ХАЙ МІЦНІШЕ РЕВОЛЮЦІЙНА НАСТУПНІСТЬ
УСІХ ПОКОЛІНЬ РАДЯНСЬКИХ ЛЮДЕЙ—ЗАПО-
РУКА НЕПЕРЕМОЖНОСТІ ІДЕЙ І СПРАВИ
ЖОВТНЯ!

Із Закликів ЦК КПРС.

ДЕНЬ НАШОГО НАРОДЖЕННЯ

Серед багатьох зна-
менних дат є одна, яка
по-особливому дорога
серцю кожної радянсь-
кої людини. Це 7 листо-
пада — роковини Вели-
кої Жовтневої соціаліс-
тичної революції. З
цього дня 1917 року по-
чався новий відлік часу
в світовій історії. На
земній кулі утвердилася
перша держава робітни-
ків і селян. Пройшовши
через найсуперші ви-
пробування, наш народ
впевнено іде по шляху,
який вказав великий Ле-
нін.

Напередодні 69-х ро-
ковин Великого Жовтня
за традицією Централь-
ний Комітет КПРС звер-
нувся із Закликами. В
них — широка програма
дій, глибока віра в ре-
волюційну наступність
усіх поколінь радянських
людей, тверда перекона-
ність в творчі сили тру-
дящих Країни Рад, в
непохитну єдність партії
і народу. І в цьому —
запорука успішного ви-
конання рішень XXVII

з'їзду КПРС, утверд-
ження революційних пе-
ретворень в економіці, в
усіх сферах суспільного
життя.

На урочистих зборах
нашого колективу напе-
редодні свята, в святко-
вій демонстрації знову і
знову виявляється спільна
готовність наших лю-
дей здійснити накрес-
лення партійного з'їзду
безроздільна підтримка
внутрішньої і зовнішньої
політики КПРС.

Першими декретами,
які прийняв I Всеросій-
ський з'їзд Рад, що від-
бувся 8 листопада 1917
року, були декрети про
мир і землю. Відтоді Ра-
дянська держава послі-
довно відстоює справу
миру. І нове свідчення
тому — наші мирні іні-
ціативи, що були внесені
на зустрічі в Рейк'яві-
ку. Всі люди доброї во-
лі з гарячим схваленням
зустріли виступи по ра-
дянському телебаченню
Генерального секретаря
ЦК КПРС М. С. Горба-
чова, в яких широко ви-
кладена програма миру.

КРОК ДОБРОЇ ВОЛІ

СЛОВО КОЛИШНЬОГО
ВОІНА-ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТА

Рішення Радянського Со-
юзу про повернення на ба-
тьківщину з Афганістану ча-
стини радянських військ,
які перебувають там, —
серйозний крок. «Наш іде-
ал — міцний мир, надійна
безпека для всіх народів,
— говориться у посланні
ЦК КПРС воїнам-інтерна-
ціоналістам, котрі повертаю-
ться. — І, звичайно, поки
не припиняться збройне
втручання зовні у справи
демократичного Афганіста-
ну, Радянський Союз не за-
лишить сусіда в біді».

На місце кожного радян-
ського солдата, що відбу-
ває на Батьківщину, стануть
два або три афганських
новобранці, сили громадсь-
кого порядку, служба без-
пеки. Прикордонна і племи-

на міліція групи самооборо-
ни на заводах, в установах
озброєна. Це все сила аф-
ганського народу, яка пра-
гне покінчити з середньовіч-
чям. І вона з ним покін-
чить.

Ми, колишні воїни-інтерна-
ціоналісти, які знаходили-
ся у складі обмеженого кон-
тингенту радянських військ
в Афганістані, як і всі ра-
дянські люди, впевнені, що
виведення шести полків з
ДРА — крок доброї волі,
котрий стане ще одним ім-
пульсом для прискорення
політичного врегулювання
обстановки навколо Афгані-
стану.

В. ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ,
студент інженерно-бу-
дівельного факультету.

ХОРОШІ ВІСТІ

Внесок студентів

1200 студентів вузу залу-
чені до виконання науково-
дослідних робіт госпдог-
вірної тематики. 26 із них
відзначені дипломами і
грамотами високоякісного та
республіканського конкур-
сів на кращу студентську
роботу.

Залучення майбутніх спе-
ціалістів до науково-дослід-
ної роботи сприяє поліп-
шенню якості дипломного
проєктування. Так, цього
року 1099 тем дипломних
робіт були реальними, ре-
комендовано до впровад-
ження 777 студентських
проєктів.

Напередодні Жовтне-
вих свят група студентів
нашого інституту, які
працювали у складі буд-
загону «Полум'я» в селі
Данилівка Васильківсь-
кого району Київської об-
ласті на спорудженні
житла для чорнобильців
та прип'яців, здійснила
круз по Чорному морю
на теплоході «Білорусія»
Нагородили будзагонівців
путівками за ударну пра-
цю обком ЛКСМУ та об-
лпрофрада.

Ц БОГОРІЧНИЙ тру-
довий семестр був
для нас незвичайним. Ад-
же виконували важли-
ве державне завдання,
усвідомлювали, що від
темтів та якості нашої
роботи залежить, як
швидко зможуть люди,
котрі зазнали лиха, все-
литися в нові будинки,

ЩАСТЯ В НОВИХ ОСЕЛЯХ

мати змогу знову спокій-
но жити та працювати.

Наш загін «Полум'я»
входив до складу Літин-
ської МПМК-35. Стар-
ші товариші подавали
нам необхідну допомогу.
У загоні було двадцять
чотири студенти, з них
дві дівчини — Наталя
Рябчинська і Таня Ко-
зодой. Працювали ми на
будівництві два з поло-
виною місяці. Жили в
наметах, трудовий день
розпочинали о шостій
ранку, а закінчували
десь о дев'ятій — деся-
тій вечора. Було, зви-
чайно, нелегко. Але ні-
хто не пасував перед
труднощами, не нарікав

на втому, складні побу-
тові умови. Адже поїха-
ли сюди добровольці, ті,
хто заздалегідь знав, що
на нього чекає.

Усіх еднало бажання
— якнайшвидше звести
житло, впорядкувати
його, аби зробити ново-
селам гарний подарунок.
Тож завдяки комсомоль-
ському горінню, завзятою
всім будзагонівців (по-
шастило спорудити сім
будинків. Розпочинали
ми з нульового циклу і
завершували малярними
роботами. Тобто наші
три бригади були ком-
плексними. Крім того,
споруджували допоміж-
ні приміщення, впорядко-

ували подвір'я, завози-
ли чорнозем, встановлю-
вали огорожу.

Кожен старався з усіх
сил. Хотілося, щоб осе-
лі були ошатними, доб-
ротними, гарними. Щоб
люди, які тут поселять-
ся, не відчували жодних
незручностей.

Всі працювали по-уда-
рному. Однак не можна
сьогодні не згадати тих,
хто був заспівувачем у
роботі. Це три Олек-
сандри — Остапчук, Го-
лощанов, Тарасюк. Во-
ни стали опорою колек-
тиву. Бо ж хлопці —
майстри на всі руки, і
будь-яке завдання було
ім під силу.

Комісар «Полум'я»
Віктор Андрійченко, не-
зважаючи на зайнятість,
фізичну втому, завжди
знаходив час підготува-
ти стіннітку, «блискавку»,
випуск «Комсомольсько-
го прожектора». Облад-
нали ми також куточок
почесного бійця загону
Василя Ігнатенка, який
загинув смертю хороб-
рих під час аварії на
АЕС. І його заробітну
плату перерахували у
фонд Чорнобиля.

Рей ми — бійці загону
«Полум'я» задоволені,
що внесли свою посиль-
ну частку праці у за-
гальну справу. Віряться:
в нових оселях люди
житимуть у злагоді,
щасті, мирі.

І. АНТОНЮК,
командир будзагону
«Полум'я».

За інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ
КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 36 (235) | Виходить раз
на тиждень | ЧЕТВЕР, 6 листопада 1986 року | Ціна 1 коп.

ПРОМОВЛЯЄ ІСТОРІЯ

ПОДОЛЯНИ—КОЛИСЦІ РЕВОЛЮЦІЇ

Звістку про повалення ца-
ризму в Росії подіяли зу-
стріли з невимовною раді-
стю. Містами і селами про-
неслася хвиля мітингів, збо-
рів, демонстрацій, учасники
яких вітали встановлення
влади Рад в Росії, обіцяли
підтримку російському на-
родові в його справедливій
боротбі.

Багатолюдні збори відбу-
лися на фабриці «Ястреб»
(тепер — взуттєве об'єд-
нання ім. М. Щорса). Він-
ницькі взуттєвники надіслали
петроградському пролетарі-
атові таку телеграму: «Ми,
робітники фабрики «Ястре-
б», шлемо гарячий привіт
петроградському пролетарі-
атові — робітникам і солда-
там, героїчними зусиллями
яких створені умови для ві-
льного розвитку батьківщи-
ни».

Поділля було одне з пер-
ших на Україні, де трудя-
щі зі зброєю в руках пов-

торили приклад революцій-
ного Петрограда.

«Ми, робітники і солда-
ти, які боролися тут, у Він-
ниці, за владу пролетаріату,
— заявили вінничани на од-
ному з мітингів, — вітаємо
уряд робітників, солдатів і
селян — Рад Народних
Комісарів та обіцяємо під-
тримувати його всіма сила-
ми, не шкодуючи життя».

Революційні солдати 2-го
гвардійського корпусу, роз-
ташованого в районі Жме-
ринки, перешкодили просу-
ванню ешелонів з контре-
волюційними військами, що
направлялись у Петроград
і Москву для придушення
революції.

Після перемоги Жовтня
до Петрограда прибув егер
Колосов, посланець 1-ої
гвардійської дивізії Півден-
но-Західного фронту, части-
ни якого дислокувалися на
Поділлі, для встановлення
зв'язків з Петроградською

Радю. «Известия ЦИК і
Петроградського Совета ра-
бочих и солдатских депута-
тов» з того приводу надру-
кували листа Колосова, в
якому, зокрема, говорилося
«Вітаю товаришів солдатів
Петроградського гарнізону,
матросів - кронштадтців,
балтійців, робітників і че-
рвоногвардійців, які захищали
своїми грудьми нашу до-
рогу свободи».

За дорученням партії та
уряду Радянської Росії на
Поділля приїждять посланці
Петрограда, щоб допомогти
місцевим партійним органі-
заціям. У листопаді 1917 р.,
наприклад, у Вінницькому
повіті уповноважений Пе-
троградського військкредко-
му М. І. Ванжула проводив
агітаційну роботу по вті-
ленню в життя ленінського
Декрету про землю.

(Закін. на 2-й стор.)

НАЧАЛО

Ни звезд, ни огней, —
Лишь глазок самокрутки,
У Смольного
Сдержанный гул голосов.
И старому миру
Отсчитывал
Последние сутки
Маятник русских часов.
А осень
Последние листья
срывала.

Плескалось
Багровое пламя костра,
Молчали
Нахмуренные запевалы,
Хороший мотив
Берегли до утра.
Лишь кто-то
Соседу вполголоса:

«Ленин!» —
Взволнованно скажет
И вновь замолчит.
Подковки сапог.
По гранитным ступеням
Стучат,
Словно ключ телеграфный,
В ночи,
Пока
Одиночные выстрелы
где-то.

Но чувствовал каждый:
Атака близка.
Победа сойдет
Октябрьским рассветом
На Зимний
По красногвардейским
штыкам.

Солдаты. Матросы.
Рабочие пикеты.
Атаки
В исклестанной пулями
мгле...

А падал боец
За Отчизну Советов,
Ни дня не прожив
На советской земле.
...Кончается ночь.
И на штурм через лужи
Отряды гвардейцев
Рванулись вперед.

И лист,
Что над старой Россиею
Кружит,
На новую землю уже
Упадет.

Б. ШАХОВСКИЙ,

ПОДОЛЯНИ—КОЛИСЦІ РЕВОЛЮЦІЇ

(Поч. на 1-й стор.)

Влітку 1918 р. почався загальний страйк залізничників України. Активну участь у ньому взяли і подоляни. В Петрограді провели ряд заходів по наданню допомоги страйкуючим. В серпні тутешній комітет РКП(б) звертається до робітників — петроградців з відозвою «Підтримайте українських борців!» «Незабаром уже три тижні, — говорилось в ній, — як почали страйк українські залізничники. Стійко тримаються вони: ні арешти, ні загрози, ні зради не можуть розбити їх ряди... Хто може, хто повинен прийти їм на допомогу? Ми, їхні брати по боротьбі — російський пролетаріат Петрограда...»

1924 року місто на Неві потерпіло від повені. Більшість вулиць затопило, багато підприємств припинили роботу. «Допоможемо!»

— так одноставно постановили численні збори трудящих Поділля. Робітники Жмеринки, Вінниці, Тульчина, інших міст відраховували свій одностайний заробіток у фонд допомоги Ленінграду. Ось лише одна з багатьох резолюцій зборів членів профспілки Немирова: «Загальні збори, відзначаючи видатні заслуги ленінградського пролетаріату перед революцією, висловлюють глибоке співчуття у зв'язку з стихійним лихом, яке його спіткало. Профспілкові маси Немирова пам'ятають піонерів Жовтневої революції... Цей героїзм ленінградських робітників потребує максимуму уваги до ленінградського пролетаріату в сучасний момент».

Трудящі героїчного міста були дуже вдячні за братерську поміч вінничан. «Дорогі товариші, — говориться в одному з листів до робітників Кирнасівського

цукрозаводу (тепер — Тульчинський район), — президент Ленінградської губпрофради підтверджує отримання від вас 194 крб. у фонд допомоги потерпілим від повені трудящим Ленінграда. Висловлюємо вам від імені робітників Ленінграда своє пролетарське спасибі за співчуття та надану братерську допомогу».

У 1929 р. на Вінниччині почалася масова колективізація. В цей час робітники прославленого Путиловського заводу направили в дар першим сільськогосподарським колективам Тульчинського району ешелон з тракторами.

Особливо яскраво проявилась дружба вінничан з ленінградцями в роки Великої Вітчизняної війни. Триває вона, міцніє з кожним днем і нині. Це дружба, скріплена навіки Жовтневою зорею.

К. НОВОФАСТИВСКА.

ЖОВТНЕМ ЗАВОЙОВАНО

Масова неписьменність в дореволюційній нашій країні була всенародним лихом. Особливо тяжка безпросвітність панувала на околицях царської імперії. Зокрема, на Україні неписьменних нараховувалося 76 процентів, причому серед сільського населення — 80,6 а серед жінок — 90. Не кращим було становище в Подільській губернії і, в тому числі, на Віннич-

чині. На Вінниччині першим кроком у боротьбі з неписьменністю було проведення обліку населення, що не вміло читати й писати. До активної участі в цій справі залучалися вчителі, студенти, працівники культосвітніх установ. Створювалися курси-семінари, що готували кадри для боротьби з неграмотністю. Велику роботу провело Всесоюзне добровільне

ти і писати навчилося близько 10 млн. чол. дорослого населення. Число письменних в країні зросло до 40 проц., а в УРСР — до 50.

Молодь, очолена комсомолом, виступила ініціатором всеосяжного походу під девізом «Письменний, навчи неписьменного!» В результаті серед дорослого населення неписьменність була в основному ліквідова-

ДО СВІТЛА ЗНАНЬ

чині. Тут було 84,5 проц. неписьменного населення, а серед жінок — аж 83,1. Проте і тут слід зауважити, що під час перепису письменним вважали кожного, хто хоч як-небудь міг написати своє прізвище. І досить.

Понад 40 національностей навіть не мали своєї писемності. «Такої дикої країни, — писав В. І. Ленін, — в якій маси народу настільки були б пограбовані в розумінні освіти і знання, — такої країни в Європі не лишилося ні одної, крім Росії».

Відразу після перемоги Жовтня боротьба за ліквідацію неписьменності стала найважливішою державною справою. 26 грудня 1919 року, ще в час громадянської війни, в ході інтервенції, В. І. Ленін підписав декрет Раднаркому РРФСР про ліквідацію неписьменності в нашій країні. В ньому говорилось: «Щоб надати всьому населенню Республіки можливість свідомої участі в політичному житті країни, все населення Республіки у віці від 8 до 50 років, що не вміє читати й писати, зобов'язане навчитися грамоті рідною або російською мовою, за бажанням».

У важких умовах війни, розрухи і голоду молоді Країна Рад пішла у рішучий наступ на неписьменність. Було створено надзвичайну комісію для боротьби з нею. Це завдання стало першочерговим і невідкладним у діяльності партії та уряду.

товариство «Геть неписьменність», яке з самого початку створення (осінь 1923 р.) очолював М. І. Калінін, а на Україні — Г. І. Петровський.

На Вінниччині значна увага відлялась ліквідації неписьменності серед селян. І це зрозуміло. Адже саме тут існувало немало сіл, в яких не було жодної письменної людини.

«Ми — убогі люди і некультурні люди, — говорив В. І. Ленін. — Не біда. Була б свідомість, що треба вчитись. Була б охота вчитись. Було б розуміння того, що робітникам і селянинові вчення потрібне тепер не для добування «користі» й прибутку поміщикам і капіталістам, а щоб поліпшити своє життя. А це все у нас є. І тому вчитися ми будемо і навчимося».

Помітні зрушення в справі ліквідації неписьменності сталися в країні на кінець відбудовного періоду. Тільки в Подільській губернії протягом 1924 — 25 учбового року ліквідували неписьменність 44 тисячі чол. Не можна не згадати справжніх бійців мирного і дуже важливого фронту боротьби з темрявою — гранівського вчителя К. О. Кривоного, який навчив грамоті 1710 чоловіків і жінок, жителя с. Павлівки (тепер Калинівського району) О. Л. Кундзіча — згодом відомого українського радянського письменника.

За перше десятиріччя Радянської влади чита-

на. Всього за довоєнні роки в країні було навчено грамоті майже 60 млн. чол.

Настійно і послідовно ліквідовуючи неписьменність серед дорослого населення, партія і уряд не відступно піклувалися про розквіт загальноосвітньої школи. Величезне значення мало запровадження в СРСР у 1930 — 31 навч. році загального обов'язкового початкового навчання дітей шкільного віку. А вже через чотири десятиліття партія ставить завдання завершити перехід до загальної середньої освіти молоді.

Виняткове значення мають прийняті останнього часу рішення партії та уряду про реформу загальноосвітньої і професійної та перебудову вищої і середньої спеціальної шкіл.

Країна Рад під зорею Жовтня досягла суттєвої грамотності за небагато короткий строк. Завершити ці рядки хочеться такими статистичними даними. Згідно перепису населення 1979 р. в СРСР у середньому 207 із тисячі чол. (віком від 15 років і старше) мають вищу і середню спеціальну освіту. Тільки у 1985—86 навчальному році 4,2 млн. молодих людей отримали повну середню освіту. І тільки у Вінницькому політехнічному інституті випущено 1164 інженери з дванадцяти спеціальностей.

С. ВІНКОВЕЦЬКИЙ, кандидат історичних наук.

Вперше попав в Ленінград, я прямо з поезда направляюсь к набережной Невы, где у гранитной стены много лет красуется знаменитый крейсер. Я давно знаю о нем — по книгам, по картинам, по рассказам отца — и, конечно, издавна узнаю знакомый силуэт корабля, возникающий в предутренней мгле.

Узнаю и невольно ускоряю шаг.

С этой минуты я уже не вижу перед собой ничего, кроме труб и мачт, взметнувшихся в небо.

Так вот она какая, «Аврора»! Сколько лет прошло, а она словно и не заметила прошумевшего времени — стоит, величаво и празднично, будто только что сошла со ступеней Балтийского завода. Так и кажется — сейчас разведет пары, отшвартуется и, полыхнув всеми флагами расцветания, уйдет в дальнее плавание.

Хочу запомнить все, что здесь услышу и увижу, до мельчайших подробностей: и как ветер свистит в растаявших мачт, и как рассыпается над Невой дробный перезвон «склянок», и как

чайка распарывает утренний воздух над кораблем, и как первый солнечный луч вот-вот коснется кем-то старательно надраенных поручней.

„АВРОРА“

РАССКАЗ

Каждому, кто «опоздал родиться», кто не успел стать моряком семнадцатого года, необходимо все это увидеть самому.

Я вспоминаю об отце и думаю: им, старикам, нас, молодых, пожалуй, не понять. Они «видали виды». Попадись такому здесь — окинет тебя великолепным, но чуточку высокомерным взглядом: куда, мол, вам до нас.

Как хорошо, что я сюда пришел один. Иду, вдыхаю воздух Октября. А человечество еще досматривает утренние сны — в дворцах, лагунах, гостиницах и тихих поездах.

Но вдруг — что это? Предо мной на тротуаре еще один, в морской военной форме. Не слышит, видно, как я иду за ним, и все спешит, спешит вдоль бор-та...

Выходит, он такой же, как и я. Но почему в военном?

В тот миг он вздрагивает, ощутив мой взгляд, круто поворачивается, и я ясно вижу: совсем седой старик — в глубоких шрамах темное лицо, усы белее белой пены, глаза задумчивые...

Вот он, быстрее меня оправившись от первого смущения, смеется и берет под козырек:

— Привет, сыночек! Ни света, ни зари вам, молодым. Ну, наше дело стариковское — не спится. А вы — то что, а вы?

Тут бы мне и спросить, откуда, мол, папаша, из каких краев в такую рань и темнень?

Но немотою скован мой язык; на черной ленте бескозырки старика читаю золотом горящее: «Аврора»!

В. ТЕЛЬПУГОВ.

ХОРОШІ ВІСТІ

Уже протягом тривалого часу об'єм наукових досліджень кафедри електросистем перевищує щороку 150 тис. крб. І досить відчутний внесок у це робить студентське конструкторське бюро, котре діє при кафедрі. Юнаки та дівчата, які входять до нього, виконують роботи по підготовці наукових розробок до впровадження. Ними, зокрема, виконані аналіз

І конструктори теж

електропостачання Криворізького металургійного комбінату, дослідні зразки комплекту обладнання для визначення місць пошкодження кабельних ліній, пристрої для захисту розподільвальних мереж від однофазних замикань тощо.

Досвід, показує, що ціл-

ком можливо широко залучати студентську молоді до участі у збільшенні об'єму впровадження наукових розробок кафедр. До того ж участь у діяльності студентського конструкторського бюро сприяє більш якісній підготовці спеціалістів.

ПОДРУГИ.

Фотоетюд Р. Кутькова.

Новосілля — через 30 місяців

Розростається, розбудовується територія інституту. Вже й нова назва поступово закріпилася — інститутське містечко. Ось і на початку нинішнього навчального року до ладу став навчально-допоміжний корпус кафедри фізичного виховання — цілий комплекс залів, приміщень, спортивних клубів, оздоровлювальних кабінетів.

А водночас трохи далі, через дорогу, розпочалося спорудження учбово-лабораторного корпусу енергетичного факультету. Нині факультет займає дві з половиною тисячі квадратних метрів площі у «нульовому» корпусі. З введенням же у дію корпусу нового факультет одержить для своїх потреб понад 9300 кв. м. ко-

рисної площі.

Перестануть тіснитися кафедри (на кожному поверсі, починаючи з другого, їх розміститься тільки по дві). Просторими будуть майбутні аудиторії, три зали дипломного проектування. До речі, про аудиторії. Одна з них розрахована на двісті місць, дві матимуть по сто, три — по 50 і вісім — по 25. У приміщенні для лекційних занять прийде світло-звукотехніка, система замкнутого телебачення, інші технічні засоби навчання. Відкриється факультетський обчислювальний центр на базі ЕОМ СМ-4 з двома ди-

сплейними класами. Кожна кафедра матиме лабораторію науково-дослідного сектору, обладнані необхідною технікою.

Тридцять місяців триватиме будова. Активну участь у ній візьмуть студенти, викладачі і співробітники факультету. Народжений у вузї вже з перших років його існування девіз «Свій дім — своїми руками» продовжує втілюватися у життя.

Наш колективний кореспондент — редколегія стінгазети «Енергетик» (енергетичний факультет).

Редактор А. ЗАБЛОЦЬКИЙ.